

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna we W. wniósł o wydanie nakazu w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, że pozwany T. B. ma zapłacić powodowi kwotę 107 397,80 zł z tym, że od kwoty 91470,11 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4- krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 6 czerwca 2018 roku. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu .

Uzasadniając tak sformułowane żądanie pozwu powód wskazał, iż 14 lutego 2013 roku strony zawarły umowę kredytu.

Z powodu powstania zaległości umowa ta została przez powoda wypowiedziana . Na kwotę dochodzoną pozwem składają się niespłacony kapitał w kwocie 91 470,11 zł odsetki umowne w kwocie 3906,96 zł odsetki od należności przeterminowanych w kwocie 12 020,73 zł co potwierdza wyciąg z ksiąg banku . Wobec braku podstaw do wydania nakazu w postępowaniu nakazowym Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu upominawczym wydając nakaz zapłaty uwzględniający żądanie pozwu w całości.

Z nakazem tym nie zgodził się pozwany zaskarżając go w całości domagając się rozłożenia należności na raty.

Sąd ustalił co następuje

Strony zawarły umowę pożyczki w dniu 14 lutego 2013 roku zgodnie z którą powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 146 332 zł na okres 5 lat Pożyczka miała być płatna w 60 ratach równych.

W dniu 23 stycznia 2017 roku powód wypowiedział pozwanemu tą umowę

Dowód: umowa pożyczki k 7-10 ,wypowiedzenie umowy k 16

Na kwotę dochodzoną pozwem składają się niespłacony kapitał w kwocie 91 470,11 zł odsetki umowne w kwocie 3906,96 zł odsetki od należności przeterminowanych w kwocie 12 020,73 zł co potwierdza wyciąg z ksiąg banku .

Powód jest emerytem i jego świadczenie to kwota około 5000 złotych . Jego świadczenie emerytalne jest zajęte przez komornika i komornik pobiera co miesiąc kwotę 1500 złotych . Gospodarstwo domowe powód prowadzi razem z niepracującą żoną . Powód nie posiada żadnych oszczędności , ani cennych ruchomości . Miesięczne opłaty powoda za czynsz i media to kwota ponad 1000 złotych. Powód płaci te opłaty i z tego tytułu nie ma zadłużenia Powód w swojej ocenie jest w stanie płacić gdy idzie o zadłużenie wobec powoda kwotę 1000 złotych miesięcznej raty.

Dowód: zeznania powoda k. 82

Sąd zważył co następuje :

nie było sporu między stronami co do wysokości należności głównej ,ani należności ubocznych . Pozwany nie kwestionował faktu skutecznego wypowiedzenia mu umowy kredytu .

Zgodne były także stanowiska stron co do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty

Zgodnie z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W doktrynie podkreśla się, że uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

Analizując szczegółowo sytuację , majątkową i osobistą pozwanego Sąd uznał, że wniosek na raty zasługuje na uwzględnienie. Biorąc pod uwagę sytuację przedstawioną na posiedzeniu sądowym, nie kwestionowaną przez stronę

powodową, Sąd uznał za celowe rozłożenie zasądzonej kwoty na raty w wysokości po ok. 1000,00 zł, albowiem sytuacja materialna pozwanego jest na tyle zła, by uniemożliwić mu spłatę zobowiązania w całości, a jednocześnie - w związku z osiąganym przez niego stałym dochodem w postaci emerytury - daje mu możliwość realnej spłaty tegoż zobowiązania w wysokości 1000,00 zł miesięcznie, pozwalając na uniknięcie tym samym przymusu egzekucyjnego.

W tym miejscu wskazać trzeba, że w judykaturze i doktrynie przedmiot rozważań stanowiło zagadnienie odsetek w przypadku rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. W uchwale składu siedmiu sędziów SN - zasada prawna - z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61 wyrażono w tej kwestii następujący pogląd: "Rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat". Zapatrywanie to powtórzono w uchwale SN z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 147. Przytoczone stanowisko spotkało się z aprobatą w doktrynie (W. S., Przegląd orzecznictwa SN, PiP 1972, z. 2, s. 108; J. S., E. W., Przegląd orzecznictwa SN, NP 1972, nr 6, s. 963). Podkreślić przy tym trzeba, że niemożność naliczania odsetek za czas od wydania wyroku w przypadku rozłożenia świadczenia na raty ustaje z chwilą nadejścia terminu płatności poszczególnych rat. Jeśli zatem pozwana opóźnia się z zapłatą poszczególnych rat, powodowi należą się odsetki za opóźnienia.

Podzielając w zupełności przytoczone poglądy, Sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 wyroku uznając, że taki orzeczenie o rozłożeniu należności na raty może umożliwić pozwanemu wykonanie orzeczenia w sposób skuteczny, a jednocześnie uwzględnia też słuszne interesy powoda.

O kosztach jak w pkt 3 wyroku orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Przytoczona regulacja urzeczywistnia zasadę słuszności i stanowi wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Nie konkretyzuje on pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, toteż ich kwalifikacja należy do sądu, który – uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy – może nie obciążyć strony przegrywającej kosztami procesu.

Oceniając, czy zachodzi w niniejszej sprawie wypadek szczególnie uzasadniony Sąd wziął pod uwagę sytuację pozaprosesową pozwanego, szczególnie jego sytuację rodzinną, życiową i materialną. Z niekwestionowanych zeznań pozwanego wynika, że aktualnie jest on obciążony spłatą z tytułu zajęcia komorniczego kwoty 1500 złotych. Opłaty za czynsz i media to kwota ponad 1000 złotych.

Z emerytury pozwanego pozostaje zatem kwota 2500 złotych z czego kwotę 1000 złotych pozwany przeznaczy na spłatę raty w tej sprawie.

Kwota która pozostanie pozwanemu, oraz jego żonie na utrzymanie czyli 1500 złotych jest w takiej wysokości, że uniemożliwia poczynienie jakichkolwiek oszczędności. Kwalifikowanie konkretnego przypadku jako "szczególnie uzasadnionego" w rozumieniu art. 102 k.p.c. wymaga rozważenia całokształtu okoliczności sprawy, łączących się z charakterem żądania poddanego pod osąd, przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego. Kwestia zastosowania art. 102 k.p.c. pozostawiona jest orzekającemu sądowi z odwołaniem się do jego kompetencji, bezstronności, doświadczenia i poczucia sprawiedliwości. Ocena w tym zakresie ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności i może być podważona przez sąd wyższej instancji w zasadzie jedynie wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa. Przytoczone wyżej okoliczności sprawy a szczególnie sytuacja materialna stron uzasadniała zastosowanie w sprawie art. 102 k.p.c. i nie obciążanie pozwanego kosztami procesu. Tym bardziej, że pozwany nie był w stanie spełnić świadczenia po wezwaniu jej do zapłaty, co wynika

z uzasadnionego rozstrzygnięcia o rozłożeniu na raty zasądzonego roszczenia o co oprócz pozwanego wnosila także strona powodowa. .